

hederne; det er os, der bliver mødt med udsagn om, at vi dænger virksomhederne til med bureaukrati, love, regler, skatter og afgifter. Og derfor er det bedste, vi kan gøre for at bidrage til en varig beskæftigelse i den private sektor, selvfølgelig at fjerne de byrder, vi selv har lagt på det danske erhvervsliv, så vi når dertil, at vi ikke længere nedlægger arbejdspladser i den private sektor eller forhindrer, at de opstår – altså vælge de løsninger, det rent umiddelbart ikke koster noget som helst at gennemføre.

Nu har vi jo ikke pligt til i Venstre – og det er heller ikke en pligt, jeg har som ordfører for Venstre – at give et skønmaleri af finansloven, og jeg tror egentlig ikke, jeg skuffer finansministeren eller den socialdemokratiske ordfører ved at sige, at vi ikke føler, vi har denne særlige pligt. Men jeg vil også godt sige helt ærligt, at vi heller ikke føler nogen trang til at tegne et unødvendigt dystert billede af dansk økonomi. Til gengæld føler vi, at vi har en pligt til at forholde os kritisk som opposition, og vi har også pligt til at give vores mening til kende om de problemstillinger, vi ser, om de faresignaler, vi ser, og om de direkte forkerte beslutninger, som vi mener regeringen træffer. Og det betyder, at vi må gå ind i en mere konkret vurdering af nogle tunge områder i finansloven.

Hr. Peter Duetoft sagde, at vi er nødt til at imødekomme alle de ønsker, borgerne har; men når det gælder kroner og øre, er der jo det, der hedder ansvarssiden: Vi kan vel ikke tillade os at bruge flere penge til finansiering af borgernes ønsker, end vi er i stand til at anvise, og det er et fundamentalt spørgsmål, hvor den grænse går. Vi må konstatere, at statens samlede gæld, når finansloven er gennemført, har rundet 737 mia. kr. – syv hundrede og syvogtredive tusind millioner kroner! Det er bare et tal, men problemet ved tallet er, at det er penge, vi skal betale tilbage.

Derfor er der moralske spørgsmål, som vi også kommer til at forholde os til: Hvor langt kan vi egentlig gå? Hvor meget kan vi tillade os at vælte over på vores efterkommere? Hvor meget kan vi tillade os at forbruge nu, som andre kommer til at betale for? Hvor stor rådighedsindskrænkning kan vi tillade os i fremtidens forbrugsmønstre? Det er spørgsmål, vi kommer til at forholde os til.

Men det er ikke bare fremtid, det er også nutid. Vi har jo et konkret problem med hensyn til størrelsen af statens gæld, nemlig at vi i finansloven for 1995 skal finde finansiering for mere

end 61 mia. kr. Ja tak, det er jo også bare et tal, men lad os prøve at se det i forhold til det; vi egentlig bruger på at finansiere det, vi kan kalde etablerementet eller virksomheden Danmark. Her bruger vi samme år 47 mia. kr. til folkepension, og over for det står, at vi bruger 60 mia. kr. alene til betaling af renter på statsgælden.

Så, nu er renteudgiften ikke bare en teori, men i virkeligheden en gøgeunge. Problemet med den voksende rente er jo, at den forhindrer os i at kunne finansiere andre ydelser, som vi egentlig gerne ville præstere; og den forhindrer os i at gennemføre det, som er nødvendigt, fordi vi forlods skal finansiere statens gældsætning.

Jeg vil også godt sige til finansministeren, at vi er bekymrede ud fra en anden problemstilling. Vi har jo ingen garanti for, at det nuværende internationale renteniveau bliver fastholdt; den garanti kan ingen give. Og hvis man blot forestiller sig, at det internationale renteniveau stiger nominelt med ca. 2 pct., betyder det på sigt over en 5-års-periode, at vi får et niveauløft på rentesiden på ikke mindre end 15 mia. kr. I faste ydelser skal vi altså finansiere 15 mia. kr. mere på rentesiden, og det vil sige, at vi alt andet lige skal reducere det, vi tilbyder i dag. Det er også en problemstilling, vi er nødt til at forholde os til. Er det ikke uansvarligt overhovedet at operere med så store rentebetalinge? Hvad kan vi gøre for at få dem ned? Hvad kan vi gøre for at reducere statens gældsætning? Hvad kan vi gøre for at reducere renteudgiften?

Der er også en anden side af sagen, nemlig beskæftigelsen. Nu er det jo en succeshistorie for økonomiministeren at kunne oplyse om beskæftigelsesudviklingen og antallet af ledige, og jeg vil slet ikke her og nu gøre op i et billede om skyld eller ikke skyld. Jeg vil blot konstatere, at når man tager de tal, som præsenteres, og tager årsniveauet fra tiden før den første Nyrupregering og til nu, er sandheden jo, at der er flere ledige i 1994 end i 1992. Der er færre beskæftigede i private virksomheder i dag end i 1992.

Problemet for mig er egentlig at konstatere, at man fra regeringens side mener, det er en succeshistorie. Men at man kan juble over, at der er blevet flere ledige, synes jeg i virkeligheden er en hån mod de ledige. Hvorfor erkender man ikke, at man har fejlfortolket og fejlvurderet situationen, og at man har en ledighed, der er væsentlig større, end man troede? Reelt har man en ledighed, der er større end på noget tidspunkt siden 1930'erne. Hvorfor siger man ikke det? Det er vel det problem, vi skal løse, og jeg går